

Nr 214

Av herrar **Hagberg** och **Nilsson** i Gävle, om *Sveriges ratificering av 1951 års internationella konvention angående likalönsprincipen.*

Likalönsprincipen har varit en flitigt återkommande fråga under en rad riksdagar. Att det bestående lönesystemet med sin uppspaltning i manliga och kvinnliga löner innebär en uppenbar orättvisa gentemot kvinnorna erkännes av nästan alla, och opinionen för en lagstiftning växer inte bara bland de förvärvsarbetande kvinnorna och männen utan också bland fackliga förtroendemän.

Den av arbetsmarknadens parter sedan några år förespråkade linjen om att successivt öka de kvinnliga lönerna för att därigenom minska och så småningom eliminera klyftan mellan manliga och kvinnliga löner har inte gett sådana resultat att kvinnorna har anledning känna sig nöjda. Statistiken visar att ingen väsentlig förändring skett. Detta har bl.a. bidragit till att ge många fackligt verksamma kvinnor och män insikt om att lagstiftning är den bästa lösningen av denna fråga.

För ett land som Sverige borde det vara självklart att bringa denna ohöjlda diskriminering av kvinnorna ur världen. Vi vill som ett steg på vägen i denna riktning föreslå att Sverige ratificerar den av Internationella arbetsorganisationen år 1951 antagna konventionen om principen om lika lön för arbete av lika värde. Till i maj månad 1958 hade 28 stater ratificerat konventionen i fråga. Borde det inte vara på tiden att Sverige gav sitt erkännande åt denna demokratiska syn på den kvinnliga arbetskraftens värde?

Argumenten för och emot likalönen är alltför väl kända för att här upprepas. Vi vill bara betona att ett erkännande av likalönsprincipen, sådan den uttryckes i ILO:s konvention 100, ingalunda innebär någon inblandning i arbetsmarknadsparternas förhandlingar om lörens storlek, utan endast är ett ställningstagande för den riktiga principen om att ett arbete skall betalas lika oavsett om det utförs av man eller kvinna.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen måtte uttala att Sverige skall ratificera Internationella arbetsorganisationens konvention 100 av år 1951 och åtföljande rekommendation 90 samt i skrivelse till Kungl. Maj:t giva denna mening till känna.

Stockholm i januari 1959

H. Hagberg

Henning Nilsson